

Fraktiltes Vielse og i andre lignende Tilfælde — ere opstaaede af det Borgerliges og det Kirkeliges Sammenblanding paa dette Punkt, er det klart, at de ikke kan afhjælpes ved at give alle Folketirkens Medlemmer frit Valg mellem den kirkelige og den borgerlige Handling, medmindre man ialfald vil begrænske denne Frihed i en meget betydelig Grad.

Men skjøndt man saaledes kan slutte sig til Forslagets Grundtanke, har man dog troet, at det kunde trænge til mere eller mindre væsentlige Ændringer paa forskellige Punkter. Naavnlig har man fundet det uheldigt, at Ægteffabet skulde indgaa for Dørighedspersonen, da denne ofte kan bo mange Mile fra Brudfolkernes Hjem, og man har derfor tænkt sig Forholdet ordnet saaledes, at det kunde indgaa for en særlig Ægteffabsforstander i hvert Sogn, der efter Indstilling af vedkommende kommunale Raad udnævnes af Amtmanden eller i Kjøbenhavn af Overpræsidenten. Heller ikke har man kunnet anse den i § 2 paabudte Kundgjørelse til Thinge for en hensigtsmæssig Foranstaltning, naar det gjælder om at bringe Meddelelsen om det paatænkte Ægteffab til almindelig Kundskab, og har derfor, da man af Hensyn til de dermed forbundne Omkostninger ikke turde foreslaa en Kundgjørelse gennem Bladene, tænkt sig den erstattet af en Meddelelse i en paa Sognetirkens Baabenhus eller Byens Raadhus bragt Tavle, ligesom man ogsaa har anset det for rettest, at Kundgjørelsen ikke blot som hidtil skulde foregaa i Brudens Hjemstavn, men ogsaa i Brudgommens, og at der blev truffet Bestemmelse om, hvorledes der skulde forholdes, naar nogen af Parterne hørte hjemme i Udlandet eller havde havt fast Ophold der i længere Tid. Fremdeles har man fundet det klare og rigtigst, at Ægteffabets Stiftelse hos Ægteffabsforstanderen fremtraadte som en rent juridisk Handling, og for at det ikke skulde kunne misforstaaes, har man fastslaaet, at ingen Præst kan være Ægteffabsforstander, og at den Tale, som Dørighedspersonen ifølge Lov af 13de April 1851 skal holde til Brudfolkene, skal bortfalde, saa Ægteffabsforstanderen, naar han har modtaget Brudeparrets Erklæring om, at de ville have hinanden tilægte, kun har at forkynde deres Ægteffab for lovlig indgaaet med fuld borgerlig Gyldighed. Og endelig har man indsat nogle formentlig nødvendige Straffebestemmelser for den Ægteffabsforstander, der viser Forsømmelse af Lovens Forrifter, og for den Præst, der meddeler kirkelig Vielse, inden Ægteffabet er retsgyldigt stiftet. De øvrige Ændringer angaa — som det let vil ses — kun mindre væsentlige Punkter, men de ovennævnte Forslag have i flere Paragrafer nødvendiggjort saa mange Rettelser, at man for Oversigtens Skyld har ment det rigtigst at give dem en hel ny Affattelse.

Da der imidlertid efter Kirke- og Undervisningsministerens Udtalelse under Sagens 1ste Behandling i Folkethinget ikke er nogen Udsigt til, at et Forslag, som hviler paa dette Grundlag, vil kunne gennemføres, saa længe han er Minister, og da man ikke finder det rigtigst, at Thinget under disse Omstændigheder binder sig til en bestemt Form for denne Lantes Gjennemførelse, har man ikke villet gaa nærmere ind paa Sagens Enkeltheder eller bringe dem til Afstemning i Thinget. Men man har dog troet at burde fremsætte nedenstaaende Forslag, som Udvalgets Flertal — under tilbørligt Hensyn til vore egne Samfundsforhold og den Udvikling, som Lanten om borgerligt Ægteffab siden Kirkekommissionens Tid har modtaget i andre Lande, særlig i vort sydlige Naboland — foreløbig har ment at kunne slutte sig til, idet man haaber, at Sagen vil blive underkastet en omhyggelig Drøftelse fra forskellige Sider, saa den om ikke altså lang Tid kan være moden til Gjennemførelse.

Flertallets Forslag, omtrent i den Skikkelse, hvori det her foreligger, sendtes den 11te April til Kirke- og Undervisningsministeren med Forspørgsel om, hvorvidt han ønskede et Samraad med Udvalget. Der er ikke indløbet noget Svar, men da Rigsdagens Samling nærmer sig sin Slutning, tror Udvalget dog ikke at burde tilbageholde denne foreløbige Betænkning.

Blandt de Grunde, af hvilke Mindretallet Dahl ikke har kunnet tiltræde Udvalgsflertallets Betænkning og Forslaget som Helhed, men maa hævde Frihed til Valg mellem den kirkelige og den borgerlige Form for Ægteffabs Stiftelse, fremhæves dels, at, ligesom et Gudsforhold selv uden for de Samfund, der vedkjende sig Christendommen, almindelig har gjort og fremdeles gjør sig gjældende ved Ægteffabs Stiftelse, saaledes maa dette, særlig hvad Flertallet af vort Folk angaar, ogsaa siges at være Tilfældet, dels at Saadanne, om hvem dette ikke tør siges, ville være fyldestgjorte ved at kunne vælge den blot borgerlige Form for Ægteffabets Stiftelse, naar Loven uden noget Forbehold godkjender et saaledes stiftet Ægteffab som fuldgyldigt. At en Lov, der tillod denne Frihed i Valget af Form for Ægteffabsstiftelsen, skulde friste den offentlige Mening til nedsættende Domme over dem, der valgte den borgerlige Form, har neppe større Betydning end Muligheden af nedsættende Domme om den kirkelige Indvielse af Ægteffabet, til hvilke en Lov, der paatvang den borgerlige Form, kunde friste. — De fleste af de nærmere Bestemmelser i Flertallets Forslag om Vilkaarene for den borgerlige Ægteffabsstiftelse kan Mindretallet, under Forudsætning af den her hævdede Frihed i Valget, tiltræde. Som et Par Punkter, om hvilke dette ikke gjælder, skal kun nævnes Udelukkelsen af Præster